

1.

Uitverkoren in Christus

Gezegend zij de God en Vader van onze Heere Jezus Christus, Die ons gezegend heeft met alle geestelijke zegening in de hemel in Christus. Gelijk Hij ons uitverkoren heeft in Hem, voor de grondlegging der wereld, opdat wij zouden heilig en onberispelijk zijn voor Hem in de liefde. Die ons te voren verordineerd heeft tot aanneming tot kinderen, door Jezus Christus, in Zichzelf, naar het welbehagen van Zijn wil. Tot prijs der heerlijkheid Zijner genade, door welke Hij ons begenadigd heeft in de Geliefde.

(Ef. 1:3-6)

Het geloof is uit het gehoor

De kern van ons christelijk geloof is dat wij alleen toegang tot God kunnen hebben door Zijn Zoon Jezus Christus, God Die mens werd en Die plaatsvervangend de toorn van God over de zonde wegdroeg. Sinds de zondeval maken onze zonden scheiding tussen ons en de HEERE. Wij kunnen de kloof niet overbruggen. In Zijn grondeloze liefde heeft God Zijn Zoon gezonden ter verzoening van de zonden. Hijzelf nam het initiatief. Anders was er nooit iemand zalig geworden. God de Vader komt tot ons in en door Zijn Zoon, opdat wij door Zijn Zoon tot Hem naderen. Dat laatste leert de Heilige Geest aan zondaren. Van onszelf zijn we er van huis uit niet toe bereid. Echter, als Gods Geest ons levend maakt, kunnen we niet anders en willen we niet anders dan leunen op Jezus alleen. In Efeze 2:18 lezen we dan ook dat we door Christus in één Geest toegang hebben tot de Vader.

Om in contact te komen met de ten hemel gevaren Heere

Jezus Christus, zendt Hij nog altijd dienaren van het Woord uit. In de Bijbel worden zij ook wel herders en leraars genoemd (Ef. 4:11). Hoe zouden wij in de Heere Jezus Christus kunnen geloven, als we nooit van Hem horen? Het moet niet met het horen van het Evangelie eindigen, maar daar begint zalig worden wel mee. 'Zo is dan het geloof uit het gehoor, en het gehoor door het Woord Gods' (Rom. 10:17). Wat zijn mensen die het Evangelie mogen horen bevoorrecht. Wat zijn wij bevoorrecht, want ook wij mogen het Evangelie horen. We kunnen niet zeggen dat we er recht op hebben. Het is niet zo dat we het mogen horen, omdat wij ons in positieve zin van anderen onderscheiden. Dat wij het Evangelie mogen horen is enkel toe te schrijven aan Gods goedertierenheid.

Echte verkondiging van het Woord is nooit vrijblijvend. Wij worden opgeroepen tot bekering en geloof. We mogen niet blijven wie wij zijn. In de prediking van het Evangelie wordt ons de Heere Jezus Christus uitgeschilderd als de enige en volkomen Zaligmaker. We worden uitgenodigd tot Hem de toevlucht te nemen. We horen dat zondaren welkom zijn bij Hem. Het bij Hem vandaan blijven is de ernstigste zonde.

Er is geen geloof zonder bekering en er is geen bekering zonder geloof. Bij geloof behoort het breken met alles wat ons van de Heere afhoudt, met alles wat voor God niet kan bestaan. Dat laatste zullen we alleen doen, als Christus echt alles voor ons is geworden. De Heere Jezus Zelf zei: 'Ik ben de Wijnstok, en gij de ranken; die in Mij blijft, en Ik in hem, die draagt veel vrucht; want zonder Mij kunt gij niets doen' (Joh. 15:5). Dan zijn we weer bij het geloof.

Dit eerste hoofdstuk is gewijd aan de uitverkiezing tot zaligheid. Echter, als wij aan hen die nog buiten staan het Evangelie ontvouwen, beginnen we niet met de leer van de verkiezing.

Dan wijzen we op de heiligheid van God, de verlorenheid van de mens en de volkomenheid van de Heere Jezus Christus als Middelaar bij Wie de grootste van de zondaren nog welkom is. Zo hebben de apostelen het ook gedaan. Dan hoeven we slechts het boek Handelingen erop na te slaan. Wanneer Paulus in de brief aan de Romeinen zijn apostolische boodschap ontvouwt, begint hij na een inleiding met Gods toorn die rust op Jood en heiden, ja op ieder mens (Rom. 1:18-3:20). Tegen deze donkere achtergrond ontvouwt hij de troost van het Evangelie, een troost die niet begint met, maar wel uitloopt op de wetenschap dat niets ons kan scheiden van de liefde van Christus. Degenen die God tevoren gekend heeft, worden niet alleen geroepen en gerechtvaardigd maar ook verheerlijkt. Niets en niemand kan verhinderen dat degenen die door genade God lief hebben gekregen, de eeuwige heerlijkheid zullen beërven.

We zouden een vergelijking kunnen maken met optellen en aftrekken aan de ene kant en vermenigvuldigen aan de andere kant. Voordat wij ontvouwen dat Gods liefde tot de Zijnen een liefde zonder begin en zonder einde is, vertellen we over de betekenis van bekering en geloof. Al wordt de boodschap van God Die alles werkt naar de raad van Zijn wil voorondersteld, ze wordt nog niet in alle details ontvouwd. Alleen vanuit het beoefenen van bekering tot God en geloof in Christus kunnen wij als kleine en nietige mensen een juist zicht krijgen op Gods verkiezing in Christus.

We moeten ook zeggen dat de boodschap van geloof en bekering die van Gods verkiezing vooronderstelt. Wie het Evangelie hoort, wordt opgeroepen tot bekering en geloof. Echter, bekering en geloof zijn geen mogelijkheden die de mens vanuit zichzelf kan realiseren. We zijn daartoe onbekwaam en hebben er vanuit onszelf geen zin in. We hebben

onzelf er niet voor over. Als dat anders wordt, komt dat omdat God Zelf ons te sterk wordt en Hij ons hart vernieuwt. Nu werkt God alle dingen naar de raad van Zijn wil. Achter Gods vernieuwende genade ligt Zijn verkiezende genade. Dan is de troost van de verkiezing, dat God, Die ons geloof en bekering schonk, ons liefheeft met een liefde zonder einde, omdat Hij ons liefheeft met een liefde zonder begin. Wanneer we zo over de verkiezing mogen denken en spreken, is de verkiezing geen bron van aanvechting, maar van troost en blijdschap.

Hoe te Efeze een gemeente van Christus ontstond

De woorden boven dit hoofdstuk zijn te vinden in de brief die de apostel Paulus aan de gemeente van Efeze schreef. Bij zijn tweede zendingsreis is Paulus op zijn doorreis naar Jeruzalem heel kort in Efeze geweest. Bij zijn vertrek beloofde hij terug te komen (Hand. 18:19-21). Bij zijn derde zendingsreis heeft Paulus ongeveer drie jaar in Efeze gewerkt (Hand. 19:1v.; 20:31). Niet alleen in Efeze zelf maar ook in de omgeving van Efeze zijn in die tijd christelijke gemeenten ontstaan. Dat geldt bijvoorbeeld voor Kolosse, Hiërapolis en Laodicea.

Als Paulus zijn brief aan de gemeente van Efeze schrijft, zijn er alweer een aantal jaren verstreken. Paulus schreef deze brief vanuit de gevangenis. Het staat er niet met zoveel woorden bij, maar het waarschijnlijkste is dat we aan de tijd van Paulus' gevangenschap te Rome moeten denken, waarmee het boek Handelingen eindigt (Hand. 28:30-31). Uit de brieven die Paulus schreef, merken we hoezeer het geestelijk welzijn van de gemeenten hem aanging. Onder Gods zegen waren zij door zijn arbeid ontstaan. Elke dag overviel hem de zorg van alle gemeenten, zo schreef hij aan de gemeente van Korinthe (2 Kor. 11:28).

De brief aan de gemeente van Efeze is niet geschreven

omdat er bijzondere zaken waren die Paulus verontrustten. Samen met de brief aan de Romeinen is het de meest systematische brief van Paulus. In de eerste helft ervan (Ef. 1:1-4:16) zet hij de geloofsleer uiteen en in de tweede helft (Ef. 4:17-6:24) gaat hij in op wat het geloof uitwerkt in het leven. Heel strikt kunnen we de twee aspecten overigens niet scheiden. Ook in de tweede helft van de brief komt de geloofsleer naar voren. Leer en leven zijn onlosmakelijk met elkaar verbonden. De gezonde leer is de basis en bron voor een godzalig leven. Een godzalig leven is het bewijs dat het Evangelie echt ons hart heeft geraakt.

Het is niet onmogelijk dat de brief aan de gemeente van Efeze feitelijk een rondzendbrief was. Een brief die van meet af aan niet alleen voor de gemeente van Efeze, maar ook voor de omliggende gemeenten was bedoeld. De brief is overgebracht door Tychikus (Ef. 6:22). Naast deze brief heeft hij ook de brieven aan de gemeente van Kolosse en aan Filemon overgebracht. Uit de brief aan de Kolossenzen blijkt dat hij werd vergezeld door Onesimus (Kol. 4:9). We moeten het ons zo voorstellen dat de brief in Efeze is voorgelezen. Het is wel zeker dat er ook een afschrift van werd gemaakt en dat Tychikus en Onesimus vervolgens verder trokken.

De zaligheid is het werk van de drie-enige God

Paulus en zijn medewerkers hebben in Efeze en in de omgeving van Efeze het Evangelie verkondigd. Hoe komt het nu dat er in Efeze en daarbuiten christelijke gemeenten zijn ontstaan? Die vraag wordt in Efeze 1 beantwoord. God Zelf heeft de gemeente van Efeze gezegend met alle geestelijke zegeningen. Uit Efeze 1:3-14 blijkt dat zalig worden het werk is van de drie-enige God: van de Vader, de Zoon en de Heilige Geest. We kunnen en mogen de werken van de drie Personen

binnen de ene God nooit van elkaar losmaken. Dat neemt niet weg dat als het gaat om de zaligheid, elke Persoon daarin een eigen aandeel heeft.

De Vader als de Bron en Fontein van de Godheid is Degene, zo schrijft Paulus, Die de Zijnen in Christus tot zaligheid verkoos. De uitverkiezing is heel in het bijzonder Zijn werk. Het is het bijzondere werk van God de Vader dat Hij het plan van de zaligheid uitdacht (Ef. 1:3-6). Het eigen werk van God de Zoon, de Heere Jezus Christus, is dat Hij Zijn bloed gaf ter verzoening van de zonde. Het offer van de Heere Jezus Christus is de enige en volkomen grond van de vergeving van zonden. De Heere Jezus Christus heeft de zaligheid verworven die de Vader heeft uitgedacht (Ef. 1:7-8). Christus is door de Vader tot Hoofd over alle dingen gesteld. Alles zal aan Hem onderworpen worden. Het grote voorrecht van hen die verlost zijn door Christus' bloed is dat zij het erfdeel van God zijn. God is hun God en zij zijn Zijn erfgenamen, erfgenamen van het eeuwige leven.

Hoe krijg je nu deel aan de zaligheid? Hoe kom je tot de zekerheid dat je de Heere Jezus Christus mag toebehoren? Dat is het werk van de Heilige Geest. Als God de Vader ons trekt uit de duisternis tot Zijn wonderbare licht, zet Hij Zijn stempel op ons. Dat stempel is de Heilige Geest Zelf Die intrek neemt in ons hart. God de Vader verzegelt ons met de Heilige Geest. Zijn uitstorting was onder de oude bedeling beloofd en heeft onder de nieuwe bedeling plaatsgevonden. Met de komst van de Heere Jezus Christus naar deze wereld luidt de uitstorting van de Heilige Geest de nieuwe bedeling in.

Ook onder de oude bedeling werkte de Heilige Geest het geloof. Echter, het grote voorrecht van gelovigen onder de nieuwe bedeling is dat de Heilige Geest als Persoon intrek neemt in hun harten, als zij groepen worden tot de gemeen-

schap met Christus. De Heilige Geest verbindt hen met de ten hemel gevaren Christus. Zo krijgen gelovigen een band met Hem en mogen zij de vreugde in God door Christus ervaren. Niet altijd even sterk, maar op de bodem van het hart blijft het toch leven:

*Jezus, bron dier hemelvreugde,
die ons hart eens smaken zal,
wat ons ooit op aard' verheugde,
Gij verheugt ons boven al.*

Zoals God de Vader de zaligheid uitdacht en God de Zoon als Middelaar de zaligheid verwierf, wordt de zaligheid ons persoonlijk deel door de werking en inwoning van de Heilige Geest. De Heilige Geest past de zaligheid toe. Hij leert ons de schatten en gaven die Christus heeft verworven, ons toe te eigenen. Bovenal geeft Hij ons een band aan de Heere Jezus Christus Zelf. In gemeenschap met Hem mogen we in Zijn schatten en gaven delen.

Uitverkoren vóór de grondlegging van de wereld

In de brief aan de Romeinen is de leer van de verkiezing de kroon op de uiteenzetting van het Evangelie van Gods genade. In de toespraken in het boek Handelingen gericht tot hen die buiten staan, wordt de leer van de verkiezing wel voorondersteld maar niet uitdrukkelijk verwoord. Wat is de reden dat de apostel er hier niet mee eindigt maar er juist mee begint? Dan moeten we goed beseffen dat Paulus hier schrijft aan mensen die mogen weten uit genade zalig geworden te zijn door het geloof. Zij weten ook dat dit geloof niet uit henzelf voort is gekomen maar hun door God is gegeven. Het is Gods gave (Ef. 2:8).